

Agenda 2011

Octubre

Dijous 6: Reunió d'animadors.

A les 5 de la tarda, a Rivadeneyra 6, 3a, aula 1. Tema II: «Aspectes centrals del missatge i l'acció de Jesús» (Mc 1,14-45).

Dijous 13: Reunión de animadores.

A las 5 de la tarde, en Rivadeneyra 6, 3.ª, aula 3. Tema II: «Aspectos centrales del mensaje y la acción de Jesús» (Mc 1,14-45).

Dissabte 29. Matí: Assemblea diocesana. Obert a tothom. En el *Ressò* d'octubre es donarà la informació completa.

Novembre

Dijous 3: Reunió d'animadors.

A les 5 de la tarda, a Rivadeneyra 6, 3a, aula 1. Tema III: «Cinc escenes reveladores» (Mc 2,1-3,6[I]).

Dijous 10: Reunión de animadores.

A las 5 de la tarde, en Rivadeneyra 6, 3.ª, aula 3. Tema III: «Cinco escenas reveladoras» (Mc 2,1-3,6[I]).

La secretaria de Vida Creixent romandrà oberta de dilluns a divendres en horari de 5 a 7 de la tarda.

Ressò

Setembre 11

Què sabem de la Bíblia?

Una lectura creient i reflexiva de l'Evangelí de Marc

Una i altra vegada hem de tornar a llegir l'Evangelí. I cal que no sigui una lectura ràpida, com aquell que ja sap com acaba. Ha de ser una lectura lenta, meditativa, disposada a la sorpresa, que tingui com a objectiu fer-se càrrec de la paraula de Jesús, de la seva vida, del seu misteri, del sentit profund del que va dir i va fer.

El curs 2011-2012 dedicarem el nostre treball de grups a la lectura i la reflexió conjunta sobre l'Evangelí de Marc. És el primer que es va escriure, i el seu estil va marcar la redacció dels altres dos Sinòptics, Mateu i Lluc. La lectura creient i comunitària de l'Evangelí ens introdueix en l'àmbit de la fe cristiana, és com una mena de cercle d'enriquiment espiritual. Per una banda, la lectura de la Paraula de Déu ens acompanya cap el coneixement viu, personal de l'Esperit del Senyor; i per l'altra, la comunió viscuda amb l'Esperit de Jesús ens ajuda a entendre el sentit últim de la seva Paraula i la seva Vida, Mort i Resurrecció. És a dir, el coneixement aprofundit de l'Evangelí ens porta a la fidelitat viscuda cada dia, i aquesta fidelitat ens fa més capaços d'aprofundir el sentit i el missatge de l'Evangelí.

Aquest treball nostre i de tota l'Església ens fa entrar en un veritable misteri de llum i de vida, que és el que està a la base de l'Evangelí que tenim a les mans. Els autors dels Evangelis i les seves comunitats creien en Jesús, i per això escriuen sobre Ell. Per a alguns, aquest fet fa sospitosos els Evangelis; com que creien en Jesús, s'inclinaven a atribuir-li fets fantasiosos i sublimitats irrealment. Per a la fe cristiana i l'Església, en canvi, és a l'inrevés. Creure en Ell vol dir entendre el seu missatge i el sentit últim de la seva vida senzilla, del seu acostament als pobres, pecadors i necessitats, de la seva mort i resurrecció. Que creuen en Ell vol dir que estan en comunió amb el seu Esperit, que entenen i viuen el seu missatge sobre Déu i sobre la nostra vida humana.

© Vida Creixent
Rivadeneira 6, 6è - 08002 Barcelona
Tel. 93 412 21 20
info@vidacreixent.org
www.vidacreixent.org

Secretaria: Tardes de 17.00 a 19.00 hores

Text de la fotografia de portada:
Al llarg del curs d'aquest any reflexionarem dins el Nou Testament, l'Evangelí de sant Marc.

Dipòsit legal: B. 8.204-2007
Disseny: Dfinis Design
Compaginació: Altés arts gràfiques, s.l.

Fi de curs, festa grossa!

Amb aquest títol anunciàvem en el *Ressò* de juny, la festa de final de curs de Vida Creixent de la Diòcesi de Barcelona. I, efectivament, va ser festa grossa i molt participada per tothom.

El dia 18 de juny ens vam aplegar a la parròquia de la Mare de Déu de la Pau, uns 140 membres de Vida Creixent per donar gràcies del curs que s'acabava i començar a pensar amb esperança renovada, amb el curs vinent.

Va començar l'acte amb les paraules de benvinguda del rector de la Pau, seguides d'una pregària dirigida pel nostre consiliari diocesà, Mn. Miquel Bada. Després va parlar el nostre coordinador diocesà, Sergi Òliba. Com sempre agraint la feina feta per tots i encomanant-nos el seu optimisme cara el futur.

Seguidament va tenir lloc la xerrada del bisbe emèrit Joan Godayol i Colom. Ens va parlar de les seves experiències pastorals a Sudamèrica, i ens va fer vibrar amb la seva fe amb les coses petites del dia a dia, com poden arribar a ser grans coses pel sol fet de creure amb com es fan i perquè es fan. Hi va haver un col·loqui molt actiu.

Després, l'Eucaristia, presidida per Mons. Godayol i celebrada juntament amb Mn. Bada i Mn. Claret, juntament amb els diaques presents a la reunió.

No cal dir l'esperit que va regnar en tot moment en aquesta celebració, ni l'alegria de compartir l'Eucaristia amb els companys i amics de Vida Creixent, presents i absents, pregant tots a la una per un mateix objectiu: ser millor i fer més gran el nostre moviment.

I, per acabar, un pica-pica. Moment de trobada, de canvi d'impressions, de records, de confidències... Fins l'any que ve, si Déu vol!

Valors humans de...

esforç, Elisabeth va aconseguir 30.000 francs suïssos de l'Associació que li varen servir per reparar la teulada i habilitar tres plantes.

Per la seva obertura s'havia de demanar el permís. Amb un company seu varen fer fotografies del lamentable estat de les dones a punt de parir entre la palla dels estables. Quan va demanar el permís d'obertura, aquelles fotos varen intimidar al prefecte que va tenir por de que a Europa es sapigués com tractava França als refugiats d'aquells camps.

Finalment el 30 de desembre de 1939, la Maternitat d'Elna obria les seves portes. En els primers anys es va mantenir gràcies a les donacions voluntàries que anaven arribant d'Europa (entre elles hi havia la de Pau Casals, el gran violoncel·lista del Vendrell).

Per les dones embarassades Elisabeth fou com un àngel baixat del cel enmig d'un infern. Ella fou una dona afectuosa i cordial, que acollia les dones que anaven arribant, quatre setmanes abans del part i tornaven al camp quatre setmanes després. Si ella podia allargava les estades. També acollia els fills nascuts si aquests fills precisaven d'una atenció més llarga per la seva recuperació.

Al començament de la II Guerra Mundial, també hi varen començar a arribar refugiats de França i de la resta d'Europa. Principalment eren dones jueves que fugien de l'ocupació nazi. Davant la falta de recursos i l'augment de naixements, Elisabeth va haver de demanar ajudes de la Creu Roja per poder seguir amb la seva activitat. Això li va impedir acollir refugiats polítics ja que havia de seguir els principis de neutralitat propis de la institució. Malgrat això res la va detenir i si era factible i necessari falsejava la identitat de molts d'ells. Fou molt fustigada per la Gestapo però ella buscava camins per sortejar els seus atacs. En la Maternitat d'Elna hi varen néixer 597 nens que es varen salvar d'una mort quasi segura. Elisabeth no estava sola, persones entregades com ella l'ajudaven.

Elisabeth va morir a Zurich el juny d'aquest any 2011 als 97 anys.

Un Museu, nombrosos llibres i documentals, glosen la seva entrega en les seves ajudes en favor de mares i nens que patiren en les conteses de la guerra.

Elisabeth Eidenbenz ha estat distingida amb: **Medalla de los Justos entre las Naciones Unidas** (2002) atorgada per l'Estat d'Israel. **Cruz de Oro de la Orden de la Solidaridad Nacional** (2006), del Gobierno de España. **Creu de Sant Jordi** (2006), de la Generalitat de Catalunya. **Legión de Honor** (2007), concedida pel Govern Francès.

Narcís

Extret i traduït d'un article en internet de Manuela Mesa Peinado

Editorial

Això és el que expressen en l'Evangelí. Descriuen les paraules i els fets de Jesús potser amb expressions que no són exactes a les seves i amb narracions que van més enllà de la precisió històrica rigorosa. Això, però, no és l'important. El que compta és el missatge últim que Paraules i Fets volen transmetre, i aquest és realment el que donava sentit a la vida, la paraula i l'activitat d'un geni de l'esperit, Jesús, que parlava amb autoritat (*Mc 1,27*) perquè vivia la més profunda experiència de comunió amb Déu que ha viscut la humanitat, la del Fill de Déu ple del seu Esperit.

Aprofundir d'aquesta manera l'Evangelí és la tasca que ens proposem aquest curs. És el que fa l'Església des de sempre i que seguirà fent, sense poder mai donar-la per acabada. És bo fer-se càrrec del que significa, i fer-nos-en conscients cada vegada que ens trobem amb els altres membres del grup i comencem la pregària i la reflexió. Ens posem davant la figura de Jesús per avançar en la pregunta que ja va plantejar als primers que l'escoltaven i que segueix plantejant ara: Qui és aquest home (*Mt 8,27*). És sempre un esclat de llum que alhora ens il·lumina i ens enlluerna. Davant d'Ell estem com els mateixos apòstols, alhora atrets i desbordats, fent nostra l'expressió de Tomàs, plena d'admiració, d'interrogant i d'entrega: «Senyor meu i Déu meu» (*Jn 20,28*).

Mn. Gaspar Mora

Espai de reflexió i silenci

Evangelí de Marc

Aquest curs tenim la sort de poder pensar, reflexionar i tenir com a centre de les nostres reunions i converses l'Evangelí de sant Marc; és el primer evangelí, cronològicament parlant, i serà, al mateix temps, l'evangelí que marcarà les eucaristies dominicals, a partir d'Advent, a finals del mes de novembre, que entrarem en el cicle B, que és el de Marc.

En iniciar la lectura de l'esmentat evangelí, ens trobem amb el títol, encapçalament, que diu: **Comença l'evangelí de Jesús, el Messies, Fill de Déu.** És la creació del gènere literari que s'anomena evangelí, que dona pas als altres tres evangelis que hi ha al Nou Testament. Ens ajuden a interpretar de manera adequada la figura i el significat de Jesús de Natzaret; combinen en un mateix text la narració del seu breu ministeri i la proclamació de la fe en el crucificat i ressuscitat. Cal que veiem en l'evangelí la persona de Jesucrist, al qual volem seguir i per això l'interès que hem de posar en el que ens diu i en el que va fer. És camí, llum i vida.

He pensat, doncs, durant aquest curs, dedicar aquest espai del *Ressò*, a fer petites i breus reflexions sobre l'evangelí de Marc, ja que és l'objectiu del temari i també l'eix de l'any litúrgic que començarem a finals del mes de novembre, en el seu ritme dominical.

Miquel Bada
Consiliari diocesà de Barcelona

Ho ha dit...

«Quan estem motivats per la saviesa i la compassió, els resultats de les nostres accions beneficien tothom.» *Dalai Lama, cap espiritual del Tibet*

«El tirà mor i el seu regnat acaba. El màrtir mor i el seu regnat comença.»
Soren Kierkegaard (1813-1855), filòsof danès

«En general, les barreres mentals duren més temps que les de formigó.»
Willy Brandt, polític i periodista alemany

«Un poble que no coneix la seva història no pot construir el seu futur.»
Helmut Kohl, polític alemany

Valors humans de...

Elisabeth Eidenbenz (1913-2011)

Elisabeth Eidenbenz fou una mestra i infermera, fundadora de la Maternitat d'Elna, que entre 1939 i 1944 va salvar aproximadament uns 600 nens entre refugiats republicans espanyols i jueus que fugien de la invasió nazi.

Va néixer a Zurich, Suïssa, el 12 de juny i fou mestra de col·legis a Suïssa i Dinamarca. Era una jove amb ideals, que formava part dels moviments d'aquella època que observava amb inquietud la destrucció de la població espanyola i l'avanç del feixisme, que pocs anys després s'estendria per Europa.

A Suïssa moltes organitzacions socials es varen reunir per preparar una acció conjunta d'ajuda als republicans espanyols. Elisabeth es trobava entre aquests voluntaris que arribaren a Espanya en plena Guerra Civil espanyola, ella per realitzar tasques humanitàries d'ajuda a mares i nens en les zones republicanes. Foren tres anys de guerra i destrucció que acabaren amb el triomf del feixisme i la fugida de milers de persones que a través de la frontera francesa intentaven salvar-se de la repressió. Els camins i carreteres que portaven a França eren plenes de persones que fugien en mig de la neu i el fred, sense menjar ni roba adequada. Aquestes dures condicions provocaren que centenars de persones morissin pel camí. En arribar a França, aquests refugiats foren internats en camps de concentració a Argelès, Saint Cyprien i Barcarès. Les condicions d'aquests camps foren molt dures ja que aquests camps no tenien cap tipus d'infraestructura, no hi havia ni barracons, ni aigua, ni letrines, ni cuines. Tan sols tanques de filferro espinós, sorra i mar.

Les dones embarassades les portaven als estables de les Hares, on amb una total falta de garanties sanitàries, enmig d'excrements i palla naixien els bebès. A continuació, mare i fill eren tornats al camp de concentració sense establir cap protocol postpart que assegurés uns mínims de supervivència als recents nascuts.

La falta d'aigua potable per preparar els biberons sentenciaven als recents nascuts a una mort segura. Es morien de fred i de fam. El 90 % dels nens que varen néixer en els camps van morir poc després.

Quan l'associació d'ajuda als Nens de la Guerra proposà a Elisabeth ocupar-se del servei maternal, ella va acceptar sense vacil·lar.

Primer va haver de buscar un lloc on pogués instal·lar la maternitat.

Finalment va trobar una casa deshabitada, propera a la localitat d'Elna (i junt al camp d'Argelès-sur-Mer) i la va convertir en una llar de maternitat. Amb gran

Sant Marc, evangelista

Segons la tradició eclesiàstica, Marc, anomenat també Joan Marc, (?-68 dC), és l'autor d'un evangeli, el primer que es va escriure. Era fill d'una certa Maria, on la seva casa de Jerusalem estava oberta a la primitiva comunitat cristiana. Una part de la tradició diu que Marc (nen) mai va escoltar personalment la predicació de Jesús.

Va ser deixeble de Pere i intèrpret del mateix en el seu Evangeli que va escriure en grec amb paraules senzilles i fortes. Per la seva terminologia s'entén que la seva audiència era cristiana. Es debat la data que el va escriure però es creu va ser en la dècada dels 60-70. L'autor més antic que va assignar a Marc l'autoria d'aquest evangeli fou Papías d'Hieràpolis, a la primera meitat del segle II, en un testimoni citat per Eusebi de Cesarea.

«i l'ancià deia: Marc, que fou l'intèrpret de Pere, va escriure amb exactitud tot el que recordava, però no en l'ordre que el Senyor va dir o fer. Perquè ell no va escoltar ni va seguir personalment al Senyor, sinó, com vaig dir, després, a Pere. Aquest portava a cap les ensenyances d'acord amb les necessitats, però no com qui va ordenant les paraules del Senyor, de manera que Marc no es va equivocar en absolut quan escrivia certes coses com les tenia en la seva memòria. Perquè tot el seu afany el posà en no oblidar res del que va escoltar i en no escriure res fals.» (Eusebi, Hist. Ecl. III. 39).

El que era un nen l'any 30, pel 44 era ja un home i va decidir anar a evangelitzar amb el seu cosí Bernabé. Va acompanyar a Pau i Bernabé en els seus recorreguts apostòlics per Xipre i altres ciutats. Posteriorment va passar deu o dotze anys a Jerusalem al costat de Pere, ajudant-lo com secretari i fent «d'intèrpret i conseller». Pere estimava a Marc i en deia «el meu fill Marc» (1Pere 5,13).

Marc es troba a Roma l'any 67 quan moren els dos apòstols, sant Pere i sant Pau. Va morir màrtir aprox. el 25 d'abril del 68 a Alexandria i les seves relíquies es troben a la famosa catedral de Sant Marc de Venècia.

Ens sembla adient saber de la vida de sant Marc en aquest curs en què els temes tracten del seu Evangeli. *Narcís* (Extret d'Internet)

Un nou curs s'obre davant nostre

Aquest mes de setembre comencem un nou curs de Vida Creixent amb el temari «L'Evangeli segons sant Marc». Com cada any proposem un tema perquè ens ajudi a reflexionar a nivell personal i a nivell de grup, per exposar els nostres criteris i experiències, escoltar els dels altres i junts arribar a conclusions per portar-les a terme.

Tot i que el Nou Testament comença per Mateu, en realitat el primer evangelista va ser Marc. És el creador del gènere «Evangeli» (visió històrica i clarament creient de la persona de Jesús, encarnat, mort i ressuscitat). Narra l'impacte que la figura de Jesús va causar en ell. No vol fer una crònica periodística. Presenta una experiència de fe, i així la vol oferir als seus germans i germanes. La composició del seu Evangeli, amb el suport inestimable de les primeres comunitats que venien del paganisme se situa als voltants dels anys 60-70. La persona de Marc surt en els Fets dels Apòstols (té també el nom de Joan-Marc). Va conèixer Pere. Els altres sinòptics Mateu i Lluç es van fonamentar en els escrits de Marc, ampliant els continguts amb altres fonts i tradicions. Per això els Evangelis de Mateu i Lluç són més extensos. Però Marc té la frescor del que és «més original», més proper als orígens.

Per Jesús el Regne de Déu és **la fe** que il·luminà el seu camí i el nostre; es va identificar amb **les esperances** de tots els homes i dones del seu temps i dels nostres; i va ser el motor que impulsava el seu cor a **estimar** i el que impulsa el nostre a fer el mateix.

Mai no haurem de presentar el Regne amb contundència i amb exigències. L'Evangeli no és mai una creuada. Les nostres paraules, mirades i conviccions hauran de traspuar respecte; hauran de ser una invitació a la reflexió. I més en aquests temps que vivim, en que tot es agressivitat i una malentesa fermesa de caràcter. Jesús, era suau amb els febles, i contundent amb els prepotents. Era una qüestió de sensibilitat, de saber llegir les circumstàncies ambientals dels qui l'envoltaven.

El Regne de Déu és ben clar; els qui no som tan clars som nosaltres. L'ambigüitat sovint és la norma de les nostres conductes i sensacions. Per això hem de ser molt fidels als diferents discerniments espirituals. El Regne té una fecunditat prolífica. És molt més del que sembla. Les llavors ja no són només llavors, són la Paraula de Déu; el sembrador és el Crist; el mar és el món, la barca és la Comunitat eclesial; els peixos són els homes i dones que es deixen atrapar per l'evangelització; els infants i els petits són els més grans en el Regne; la taula de casament és l'expressió de

Col·laboracions

l'alegria i l'amistat en què s'ha de viure el Regne. Tenim que treballar i reflexionar les noves formes amb que el Regne ha de ser actualitzat, ofert, viscut i estimat.

Hi ha un pensament senzill i directe que diu: «*Només Déu pot fer l'impossible; però nosaltres hem de fer tot el que és possible*». Amb això no reclamem l'acció constant de Déu en la propagació del Regne; simplement ens situem en la vertadera dimensió: *fer-ho tot, com si només depengués de nosaltres; però també deixar-ho en mans de Déu, com si tot depengués d'Ell*. Una barreja d'actituds que no hauríem de perdre mai de vista. I és que el Regne de Déu reclama tota la nostra complexa realitat.

Desitjo que aquest nou curs sigui un camí ple de joia i de pau, compromès i esperançat. Que el Senyor ens acompanyi sempre i que siguem capaços d'assaborir la felicitat que ell ens ve a portar.

Sergi Òliba
Coordinador diocesà

La Bíblia

Aquest any com ja sabeu, el tema de reflexió de l'any serà l'Evangeli de sant Marc.

Però nosaltres avui i aquí no parlarem de Marc, que ja ho farem durant l'any, sinó de la Bíblia, en general. I ho farem amb motiu de l'edició el curs passat de la *Bíblia* popular, que reproduceix el text de la *Bíblia Catalana*. Traducció interconfessional.

Es fa difícil parlar de la Bíblia, per aquest motiu hem extret trossos de l'article que Perico Pastor, dibuixant il·lustrador d'aquesta Bíblia, va escriure a la revista *Foc nou*, el maig de 2011, amb el títol *Llegir la Bíblia: la meua experiència de lector*. Segons ell ens diu, cada lectura, com un passeig, pot ser una revelació.

«... No puc negar que aquesta familiaritat amb les grans històries de l'Antic Testament i de la vida de Jesús m'han acompanyat sempre... Ni oblidar que aquest bagatge m'ha estat utilíssim com a pintor i com a lector a l'hora de desxifrar temes literaris, pictòrics o musicals.

Col·laboracions

Aquest és un aspecte importantíssim, i no cal dir que seria bo que aconseguíssim deslligar el relat de la creença, per tal que els nostres fills poguessin assolir aquesta familiaritat amb una sèrie de temes que formen una columna tan important de l'arquitectura de la nostra cultura... Coneixement bàsic, per tant, i universal. És en aquest sentit que es diu que *cal* llegir la Bíblia, perquè és la base de la nostra cultura...

Però no és només en l'àmbit estètic que la Bíblia ha deixat la seva empremta: tant en la moral com en les seves aplicacions legals, els dos Testaments són fonamentals, i arribats aquí, el clam per la necessitat d'estudiar la Bíblia és estentori...

En la meua experiència, la Bíblia és un llibre difícil, no sols perquè sovint és complex, sinó perquè de vegades és contradictori, perquè és violent, inclús ferotge. També perquè té seccions que són mortalment avorrides... la Bíblia no és un llibre perfecte, rodó, sinó un llibre rugós, de vegades erm, costerut, hostil. No és un llibre que ens doni respostes fetes als nostres problemes. És un llibre problemàtic... La seva textura rugosa i cantelluda és la imatge de les nostres vides.

Aquestes irregularitats són, precisament, les que fan de la Bíblia un llibre extraordinari. No és un llibre estàtic, amb *un* missatge immutable... cada relectura pot ser una revelació, descobrir-nos un punt de vista, una significació que no havíem sospitat, sembla que llegim un llibre nou... la Bíblia qüestiona, reprèn els temes, els capgira, i just quan pensàvem que havíem entès una cosa, tornem a llegir, i la veiem d'una manera diversa.

I tanmateix quina certesa inexpressable és la suma de totes aquestes variacions. Quin sentiment que cada lectura ens apropa a una senzillesa i puresa de pensament, apartant del nostre enteniment les teranyines que tot sovint teixeixen la rutina i el costum...

Hem de llegir la Bíblia, perquè és el llibre definitiu, que ens ho resoldrà tot? No. Molt millor: podem llegir la Bíblia. Llegir-la i rellegir-la, i cada lectura descobrir en el món, i en nosaltres, coses que no sospitàvem.»

Fins aquí les paraules de Perico Pastor. Fem-les nostres i que ens serveixin per començar la lectura de l'Evangeli de Marc amb moltes ganes i il·lusió.

Montserrat Fonoll
Comissió Diocesana de Barcelona